

„Els sīna ole seda waimo äratunnud, kelle märatus ei mite ükēnes wolis ja tarkusses ja iga-wusses, waid ka armastusses ja õigusse? Kas sa wōid unustada päivi, kus sīnine pääwa taewas ja sīnine öö-taewas sulle kui sīnised silmad lahti läksid, misga helde Jumal sīno peale waatas? — Kas sīna ei ole määratuma armastust tunnud, mis ini-mõste südametesse ennast peitis ja sealt kui peegliste sulle paistis? nõnda kui päike oma eledat walgust ei mite ükēnes ligiseisva kuule — meie öödele wal-guseks — ei anna, waid ka ehk ja koidostähede ja kõige faugematele rändawatele tähekestele?

„Tuleta meeble pimedal tunnil, kuida sul sīno elo-levadel surno-hauad vtsego kauge ue ilma mää-arjad paistid, ja kuida sīna leesk elo-priskusel surma hinna äramõistid. Wanuse fülmast kohmetanud loomad soendab haua lumerüngas ue elusse ärlawaks. Otse kui üks laewamees, kes vilust, talvisest tühjast merest äkitselt rannakaldale üles astub, mis soeas täielikus fewade ilus õitseb, nõnda saame üheainukese töökamisega, mis meie elo-laewa tergitab, elo talve lõpetusel äkitselt igaresse fewadesse.

„Ole rōemus pimedal tunnil, et sīno elo suures laias elus asendab. Maast vōetut mullapõrmu on jumalik õht elustanud. Nüüd kihiseb üks ilm, ja iga puulehele on üks hingede maa. Iga pisuke elo kohmetaks fülma ja waots põhja, kui ümberringi suur laenetaow elo teda ei soendas ja ülewäl ei kannaks. Nea meri läigib kui ruumide meri, ilm-

otsata hiilgawatest loomadest; ja suremine ja sündmine on aga tuleorud ja tulemääd igaweeses laene-tawas ilma meres. Surnoluu-kuju ei ole kuskil leida, mis nõnda nästab on üks teine keha. Ilma kõiges omalist elus-olemist ei oleks meil muud kui laia otsata surma. Loomuse kõrge Alpeni mägede füles talis-tame kui samblad, mis oma kõrge pilwete füles imewad. Inimene on liblikas, kes Simborasso mää üle kõigub ja kõrgel üle libliko lennab Kondor^{*)}; aga üképuhas, suur ehk weile, Kalevi-poeg ja laps, nemad rändawad kõik priipoliwel ühes aias, ja ühe-pääwa-kihulane reab oma suguvanemate rida tuules marudest ja waenlastest läbi esivanemateni, kes ennemuiste Paradiisi jõgede kallastel õhtopäikese paistel mängisid. — Ara unusta seda mõtet ial, mis praego sīno silma ees nii selgest ennast wäljalahutab, et hing kibedamate waimopiinade, tulissemate waimo rōemude waisto festab, senni kui keha kangemate ihuvalude ja fenaduste alla katki pudeneb. Nõnda on hinged sooauro-tulofeste sarnased, mis tuule-vogude ja wihma sagarate wahel kustumata ühest paigast teist liiguwad.

„Kas sa wōid unustada pimedal tunnil, et suured inimesed enne sind on elanud, ja et sīna nende järgile lähäd? Ülenda ennast nende waimude

^{*)} Kes „Ma-ilm ja mõnda“ on lugenud, need tunnewad nimetud määd ja linno.